

melse? Det er dog vel ikke den, at Dommeren ikke kan afsættes, men vel miste den Løn, han har for sin aarlige Gjerning? Dersom vi nu sige: Vi finde det hensigtsmæssigt, at Høiesteret, Overretterne og Criminal- og Politiretten i Finantsaaret 1862—63 arbejde uden Løn, hvad saa? Vi ere berettigede dertil, det er ganske vist, fordi vi kunne nægte alle Ting — jeg giver den ærede Rigsdagsmand Ret i, at vi kunne nægte det — men saa er det vel at mærke ikke et Skridt, som den ærede Rigsdagsmand kaldte et Reformskridt, men en Omvæltning, det vil sige, det kan indtræde, naar alle Forhold opløses, naar der i den Grad er Strid mellem Regjering og Rigsdag, at Rigsdagen troer at kunne gaae til det hderste Nødbmiddel: at nægte Udgifterne. Men skulle vi virkelig paa eengang kunne hævde den Grundfæstning i Grundloven, at Dommerne ere uafsettelige, og ved Siden deraf mene, at vi af Bequemmelighedshensyn og maaskee for at tilfredsstille en personlig Øst til at experimentere, kunne nægte Dommerne Løn for et enkelt Aar, sigende: Vi finde det hensigtsmæssigt, der er ingen Fare derved, thi Finantsloven staaer ikke blot over de gjældende Love, men i dette Tilfælde ogsaa over Grundloven. Jeg vilde gjøre den Henstilling, om det dog ikke skulde findes rigtigt, at man undgik Forhandlinger af den Natur for Fremtiden, thi hvor overmaade interessante de end theoretisk betragtede kunne være, saa ere de dog praktisk tagne i mine Tanker fordærvelige i allerhøieste Grad. Lad os vente, til det Tilfælde en eneste Gang praktisk fremstiller sig, lad os saa see, hvorledes vi naturligt betragte det, og hvorvidt Røgen har Mod til at gennemføre sin Theori i den ene eller anden Retning; der er Kraftprøven. Det er ingen Sag at staae her og give disse Ansættelser tilljende, vel vidende, at man ikke let bliver sat paa den Prøve, at skulle gennemføre dem. Jeg troer, at det ikke kan mislænges, at noget Godt kan der ikke komme ud af disse Forhandlinger, men at der derved kan aastedkommes meget stor Skade.

Formanden: Rigsdagsmanden for Holbø Amt 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fscherning: Det klinger, som om det var mig, der har begyndt disse Forhandlinger, istedfor at det er det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) og den ærede Minister; det er Ministeren, der har kastet, om jeg saa maa sige, denne Brand ind. Vi staae jo paa det meest praktiske Standpunkt; vi forelaae en Bestemmelse paa Finantsloven, som aldeles ikke kan være indgribende og som ikke har det Ringeste med Statsgjælden at gjøre. Hvad iøvrigt Spørgsmaalet om Statsgjælden angaaer, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der i 1814 eller rettere i 1813 under den absolute Konge blev gjort en Fallit, og at man allerede igjen inden 1848 havde erhvervet sig en meget stor Credit, og skjøndt den samme absolute Regjering var tilstede, havde man dog en saa stor Tillid til Crediten i 1848, som blot kunde forlanges, saa at vi kunne sige, at vi efter 1848 have levet af den gode Credit, vi dengang havde bundet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Præstø Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Sage: Dersom vi altsaa gjøre det Samme, saa bruge vi efter Talerens Regning 34 Aar for at vinde Credit igjen, og jeg veed ikke, om det kan ansees som noget stort Fremskridt, at vi handle paa samme Maade, som den absolute Regjering har gjort. Jeg troer netop, at det er Lovene, der skulle herfse under den constitutionelle Regjering, og denne Talen om, at Absolutismen er overgaaet til Rigsdagen og Kongen i Forening, medens den tidligere var hos Kongen, er en fuldkommen urigtig Sætning.

C. B. Nimestad: I 1857, dengang man her i Salen talte om Næringsfrihedens Indførelse, hørte man fra enkelte Sider saadanne Yttringer, som at Kjøbstæderne vilde finde sig brøstholdne derved, at det vilde gjøre dem forbittrede imod Rigsdagen, og at det vilde have en skadelig Indflydelse paa deres Sindelag imod Grundloven. Det blev af Enhver, der i fjerneste Henseende holdt paa Grundloven, dybt beklaget, at man kunde